

ANY XXIX. -- BARCELONA, DIVENDRES, 23 DE JUNY DE 1899. -- NUM. 7843

RENAIXENSA

DIARI DE CATALUNYA

Redacció y Administració: Xuclá, número 13, baixos, Barcelona.

PREUS: Barcelona, 1 pta. al mes.--Fora, 4 ptas. trimestre.--Extranjer, 8 ld. ld.--Número del dia, 5 céntims.--Atrassat, 10

Nostre programa

May lo catalanisme ha travallat á l'ombra pera arribar á la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honorats que sustenta, ben clars y á la llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguérem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmicas d'Espanya ab los demés païssos, la construcció d'obras públicas de caràcter general, la resolució de totes las qüestions y conflictes inter-regionals y la formació del pressupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organisació corresponent y adecuada.

Pero enteném que correspón al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantenint lo temperament expansioniu de sa lligislació y segons sas necessitats y son modo de ser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils, sino tot quant se refereixi á la organisació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutjes y magistrats, y que dintre de Catalunya's tallin en última instancia 'ls plets y causas: volém ser árbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servey tantsols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya; aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarem á no trigar gayre.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

Sant del dia: Santa Agripina, verge, y Sant Joan, pbre y mártir. — *Sant de demà:* La Nativitat de Sant Joan Baptista. — *Quaranta Horas:* Continúan en la iglesia parroquial de la Mare de Deu del Carme. Se descubreix á las sis del matí y's reserva á dos quarts de vuyt de la tarde. — *Cort de Maria:* Avuy se fa visita á la Mare de Deu de la Estrella, en Santa Agna, ó dels Reys, en lo Pl.

MARSANS ROF.—Valors y Cupons.—Rambla de Canaletas, 2.

TERRENOS

pera vendre, á tots los preus y en tots los districtes de Sant Marti de Provencals, propis pera fabricas, tallers y altrás construccions.

Donara raho J. Rivera, de 1 á 2, en lo carrer del Clot, num. 61, del mateix poble. Teléfono 1.798.

Espectacles públichs.

TEATRO LÍRICH.—Funció Mónstruo. 7 actes. Lo drama PASION, 3. EL CHIQUILLO, 1. EL CRÍMEN DE LA CALLE DE LEGANITO, 3.—A las 9.—Gran Castell de focs artificials.

TEATRO TIVOLI.—Avuy Nit de Verbena.—Vetllada de Sant Joan.—Gran funció monstruo. Amenisarà 'ls intermedis la banda «Lira Barcelonesa».—Comensará ab l'acte segon de EL REY QUE RABIÓ.—Per tercera vegada la aplaudidissima sarsuela en 3 actes DON LU-

Las classes passivas s' han agafat á una bona anella. Y sembla que 'l minis-
tre de la guerra, convensut de la justícia de sas reclamacions, fa *cuestión de ga-
binete* de la partida corresponent á ditas classes en los pressupostos que 'ns aca-
ba de servir aquest Necker de la actual regeneració espanyola.

Que no 's queixin las classes passivas, porque al menys á totes ellas las arra-
nan ab lo mateix número y no hi ha *privilegios irritantes*. Los catalans sí que
'n sortim ben parats. Ab nosaltres sí que no hi han fet aplicació de las teorías
del absorbent centralisme que cada dia malehím més.

Aquesta vegada han fet una diferencia entre Madrid y 'ls *provincianos*. Sinó
que la diferencia es contra nosaltres. Segons la *Gaceta*, tenim de pendre la cé-
dula (per los lloguers) doble cara que 'ls madrilenys. Encara queda 'l consol de
que pagarém igual cédula què 'ls de Madrid, en lo cas de pagar... DOBLE LLOGUER
los de la *Villa y Corte*.

Y tot aixó quan lo *regionalismo* s' asseu al *banco azul*.

¡Si no hi arribém á tenir padrins, nos fan donar la clau de la caixa!

Decididament nos regenerém poch á poch. Y 'l dia menos pensat nos troba-
rém ab una autonomia que no 'ns la mereixerém.

Una autonomia que consistirà en deixarnos triar la manera de dárlos-hi tots
los diners, si ab guants, sense guants, ab safata, pel giro mútuo ó per medi de
letras de fácil cobro com los diaris adotzenats.

TEATRO DEL TIVOLI

DON LUCAS DEL CIGARRAL.—Sarsuela en tres actes del mestre Vives

L' éxit d' aquesta obra assegura ben be 'l pervindre del mestre Vives. Si ab
l' *Arthus* haguessim pogut duptar de las aptituds del autor pera la música dramá-
tica, ab aquest estreno se 'ns havían de desvaneixer per forza los duptes. En
Amadeu Vives ha nascut pera 'l teatro: aixó ho deyan tots los entesos en la ma-
teria després de sentir la nova obra. Sols un home dotat de condicions com las
que posseheix en Vives, podía sortir ayρός essent tant novell en l' ofici.

La principal dificultat que 'l llibre ofereix, es que 'ls personatjes se mouhen
en escena d' una manera inusitada, que 'ls pensaments literaris que tothom ha
aplaudit en la comedia de Rojas *Entre bobos anda el juego*, y que casi tots s'
aprofitan en la nova sarsuela, lo qual vol dir la poca feyna que han tingut los
dos titulats autors, y van á parells, del llibre de *D. Lucas*, son d' un mérit tant
indiscutible, de imatjes tant vivas, que per forza l' autor de la música s' havia
de trovar anonadat, al volguerlos posar ab solfa.

Molts dels parlaments principals lo músich los ha deixat en pau, ab lo que
ha donat una prova de son bon gust, guanyant-hi no poch la obra, porque d'
aquesta manera lo públich se fa cárrech de las situacions, y agafa simpatías,
sense adonarsen, per lo que va sentint.

A la música de *D. Lucas* li passa lo que á la generalitat de las obras escrites
pels autors que senten de veras lo teatro: que no se l' ha de jutjar may fora de
la escena. Los difícils d' aconseguir, los académichs etc. etc. hi trobarán defi-
ciencias de forma; algunas vegadas potser hi criticarán la pressa ab que ha de-
gut escriure alguns fragments qual senzillés extremada fa contrast ab lo luxe de
travall que 's nota en tots aquells números que han merescut especial atenció